

19. oktoober 2023

Euroopa Kohtu otsus kohtuasjas C-660/20

Lufthansa CityLine

Eelotsusetaotlus puudutas küsimust, kuidas tõlgendada 6. juunil 1997 sõlmitud osalist tööaega käsitleva raamkokkuleppe (edaspidi „raamkokkulepe“), mis on esitatud nõukogu 15. detsembri 1997. aasta direktiivi 97/81/EÜ Euroopa Tööandjate Föderatsiooni, Euroopa Riigiosalusega Ettevõtete Keskuse ja Euroopa Ametiühingute Konföderatsiooni poolt sõlmitud osalist tööaega käsitleva raamkokkuleppe kohta (EÜT 1998, L 14, lk 9; ELT eriväljaanne 05/03, lk 267) lisas, klausli 4 punkte 1 ja 2. Taotlus on esitatud piloodi MK ja tema tööandja Lufthansa CityLine GmbH, kes on lühi- ja pikamaalende teostav lennuettevõtja, vahelises kohtuvaidluses, mille ese on MK õigus saada tasu täiendavalt töötatud lennutöötundide eest.

Euroopa Kohus leidis, et 6. juunil 1997 sõlmitud osalist tööaega käsitleva raamkokkuleppe, mis on esitatud nõukogu 15. detsembri 1997. aasta direktiivi 97/81/EÜ Euroopa Tööandjate Föderatsiooni, Euroopa Riigiosalusega Ettevõtete Keskuse ja Euroopa Ametiühingute Konföderatsiooni poolt sõlmitud osalist tööaega käsitleva raamkokkuleppe kohta lisas, klausli 4 punkti 1 tuleb tõlgendada nii, et liikmesriigi õigusnorme, mille kohaselt sõltub lisatasu maksmine nii osalise tööajaga töötajatele kui ka võrreldavatele täistööajaga töötajatele ühtemoodi sellest, et teatava tegevuse puhul nagu piloodi lennutöö ületatakse sama arv töötunde, tuleb pidada osalise tööajaga töötajate „vähem soodsaks“ kohtlemiseks selle sätte tähenduses. 6. juunil 1997 sõlmitud osalist tööaega käsitleva raamkokkuleppe, mis on esitatud direktiivi 97/81 lisas, klausli 4 punkte 1 ja 2 tuleb tõlgendada nii, et selle klausliga on vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mille kohaselt sõltub lisatasu maksmine nii osalise tööajaga töötajatele kui ka võrreldavatele täistööajaga töötajatele ühtemoodi sellest, et teatava tegevuse puhul nagu piloodi lennutöö ületatakse sama arv töötunde, selleks et kompenseerida selle tööga kaasnevat erilist töökoormust.

[Pressiteade](#) (inglise keeles)

[Otsus](#)

19. oktoober 2023

Euroopa Kohtu otsus kohtuasjas C-655/21

G. ST. T. (kaubamärgi rikkumise eest määratava karistuse proportsionaalsus)

Eelotsusetaotlus käsitles küsimust, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/48/EÜ intellektuaalomandi õiguste jõustamise kohta (ELT 2004, L 157, lk 45; ELT eriväljaanne 17/02, lk 32) artiklit 13 ja Euroopa Liidu põhiõiguste harta artiklit 49. Eelotsusetaotlus on esitatud G. ST. T. suhtes alustatud kriminaalmenetluses, milles teda süüdistatakse kaubamärgiõiguste rikkumises.

Euroopa Kohus leidis, et Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 49 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et kuritegude ja karistuste seaduses sätestatuse põhimõttega ei ole vastuolus liikmesriigi õigusnormid, mis näevad ette, et juhul, kui kaubamärki kasutatakse kaubandustegevuse käigus ilma ainuõiguse omaniku nõusolekuta, võib sama teo kvalifitseerida nii haldusrikkumiseks kui ka kuriteoks, ilma et need sisaldaksid kriteeriume, mis võimaldaksid haldusrikkumist kuriteo suhtes piiritleda, kuna vastavat rikkumist on karistusseaduses ja kaubamärgiseaduses kirjeldatud sarnases või lausa identses sõnastuses. Põhiõiguste harta artikli 49 lõiget 3 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, milles nähakse ette juhul, kui kaubamärki kasutatakse kaubandustegevuse käigus ilma

ainuõiguse omaniku nõusolekuta, vabadusekaotusliku karistuse alammäär viis aastat, kui kaubamärgi kasutamine on toimunud korduvalt või kui sellega tekitati olulist kahju.

[Pressiteade](#) (inglise keeles)

[Otsus](#)